

BÚCSÚ LÁZÁR ERVINTŐL

Kedves Barátaim, tisztelt gyászoló gyülekezet!

Ötvenedik születésnapjára ezt írtam:

„Kurta mese Lázár Ervintől.

Talán kezdjük úgy e kurta mesét, hogy ballag az utcán egy nagy bajuszú, rozmárbajuszú, harcsabajuszú, lelógó varjúsárnybajuszú férfi. Lassú medveléptekkel ballag. Vagyis súlyosan, de egy kissé lomhán is. Nem tudni, hova ballag, ő se igen tudja, de ez most nem érdekes. Már estefelé jár az idő, furcsa árnyékok nyújtózkodnak az utcán, s a nagy bajuszú, rozmárbajuszú, harcsabajuszú, lelógó varjúsárnybajuszú férfi dűnnyög az árnyékoknak. Ezt dűnnyögi: – Te árnyék, te ott nagyon hasonlítasz valamire! Vagy valakire! Még nem tudom, hogy mire vagy kire, de mindjárt kitalálom. Mert író lennék, vagy mi a csuda? Ki is találtam, hogy kire hasonlítasz! Énrám hasonlítasz, Lázár Ervinre. De hát úgy nem hívhatlak, úgy engem hívnak. Elnevezlek hát Tejbajszánnak! Vagy szegény Dzoninak! Vagy inkább Berzsián szeretnél lenni? Nem, nem, legyél csak Tejbajszán, olyan tatáros képű alak vagy. És legközelebb megírlak az egyik könyvemben!”

Úgy is tett a nagy bajuszú, rozmárbajuszú, harcsabajuszú, lelógó varjúsárnybajuszú író, aki el szokott beszélgetni nemcsak az árnyékokkal, hanem a madarakkal, lovakkal, képzelődő kislányokkal vagy saját képzelte teremtményeivel: Mikkamakkával és Berzsiánnal, Ló Szerafinnal és Aromóval.

Séta után hazamegy, és megírja a beszélgetéseket. Így születtek gyönyörű mesekönyvei, mint például A KISFIÚ MEG AZ OROSZLÁNOK, vagy a BIKFI-BUKFENC-BUKFERENC, vagy a BERZSIÁN ÉS DIDEKI ÉS A GYERE HAZA, MIKKAMAKKA.

Azóta, húsz éve, minden születésnapjára ezt küldtem el. Nem kellett törnöm a fejem, semmi nem változott húsz év alatt. Ő pontosan olyan zseniális volt végig, s én pontosan úgy kedveltem és lelkesedtem az írásaiért végig.

A szeretet megmaradt, immár az esendő emberi testtől búcsúzunk, s ha Róla beszélünk, most már mindig múlt időben. Ez is a mi fájdalmunk, együtt örököltük az emlékekkel. Külön-külön tartjuk a tükröt, amely őrzi az alakját, s mindenki hozzáteszi a neki legkedvesebb emléket.

Ha abból a tükörből néztük a világot, amelyet Ő tartott, ha a műveiből, ha az Ő szemével néztük – mást láttunk! Káprázatosan különöset, játékosabbat, vidámabbat, gyerekesebbet. Sóvárgó szívvel és sóhajtvá megállapíthatjuk, hogy jobb volt a világ, amikor közöttünk élt – derűsebb, könnyűbb és könnyelműbb. Istenem, hányszor derítette fel komor képünket mindig mosolyra kész kedélyével, hányszor

kerültük meg a mohos falakat könnyelmű jókedvvel, mielőtt ránk omolnának.

Együtt jártuk a pályát, és jó volt és fölemelő volt Vele versenyezni! Meg a különböző görbe utakat, az éjszakába vesző vargabetűket, amit úgy hívtak, hogy élet, a mi életünk.

„Tuvudsz ivígy?” – kérdezted hajdan szép könyved talányos címével.

„Tuvudsz ivígy?” – kérdezed most szavak nélkül.

Nem, még nem tudok. Még nem tudunk. De nemsokára tudunk.

Addig is az Isten legyen veled, drága Barátunk, és az Isten legyen velünk!

Csukás István

(Elhangzott Lázár Ervin temetésén.)